

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Огнени създания

ДЕВИ: Древен термин за всички огнени духове преди бунта на джиновете, както и наименование на племето, обитаващо Девастана, към което принадлежат Дара и Нахри. Някога можели да се превъплътяват в каквото си поискат и живеели в продължение на хилядолетия, ала магическите им способности били жестоко орязани от пророка Сулейман като наказание за злото, което причинили на хората.

ДЖИНОВЕ: Човешка дума за „деви“ (дев – ед. ч.). След въстанието на Зейди ал Кахтани всичките му последователи – и в крайна сметка всички деви – започнали да използват този термин за расата си.

ЗАХАК: Голям, летящ, огнедишащ звяр, подобен на гущер.

ИФРИТИ: Първите деви, които се опълчили на Сулейман и били лишени от силите си. Заклети врагове на рода Нахид, ифритите си отмъщават, като поробват други джинове и ги принуждават да сеят хаос сред хората.

СИМУРГИ: Люспести огнени птици, с които джиновете обичат да организират надпревари.

Водни създания

МАРИДИ: Изключително могъщи водни духове. Почти митични създания за джиновете, никой не ги е виждал от векове, макар да се носи мълга, че някога езерото, заобикалящо Девабад, било тяхно.

Въздушни създания

ПЕРИ: Въздушни духове. По-могъщи от джиновете (и много по-потайни), перитата странят от всички.

РУХ: Огромни хищни огнени птици, които перитата използват за лов.

ШЕДУ: Митични крилати лъвовے, символ на рода Нахид.

Земни създания

ГУЛИ: Съживените, хранещи се с човешка плът, трупове на хора, сключили сделка с ифритите.

ИЩАС: Дребно люспесто създание, obsебено от подреждане и обувки.

КАРКАДАН: Митичен звяр, подобен на огромен носорог, с рог с дължината на човек.

Езици

ДИВАСТИЙСКИ: Езикът на племето дева.

ДЖИНИСТАНСКИ: Общият език на Девабад, търговски креолски език, който джиновете и шафитите използват, за да общуват помежду си извън племената си.

ГЕЗИРСКИ: Езикът на племето гезирци, който само членове на племето разбират и говорят.

Общи термини

АБАЯ: Свободно падаща женска рокля с дълги ръкави, стигаща до петите.

АФШИН: Името на воинско семейство, служило някога на Нахидския съвет.

АХИ: На гезирски „братко мой“, сърдечно обръщение.

БАГА НАХИД: Обръщение към мъжете лечители от рода Нахид.

БАНУ НАХИДА: Обръщение към жените лечителки от рода Нахид.

ВЕЗИР: Министър и висш сановник.

ГАЛАБИЯ: Традиционна египетска дреха; дълга до земята туника.

ДИРХАМ/ДИНАР: Парична единица, използвана в Египет.

ДИШДАША: Дълга до земята мъжка туника, популярна сред гезирците.

ЕЗАН: Призив към молитва в исляма.

ЕМИР: Престолонаследникът на трона на Кахтаните.

ЗАР: Традиционна церемония, целяща да помогне при обсебване от джинове.

ЗУХР: Пладне/обедна молитва.

ЗУЛФИКАР: Раздвоените медни мечове на племето гезирци; когато са обгърнати от пламъци, отровните им ръбове унищожават дори плътта на Нахидите, правейки ги най-смъртоносниите оръжия на този свят.

ИША: Късно вечер/молитва късно вечер.

КАЙД: Главата на Царската стража, на практика главният военен чиновник в армията на джиновете.

МАГРИБ: Часът по залез-слънце/молитва по залез-слънце.

МАЙДАН: Градски площад, мегдан.

МИХРАБ: Ниша в стената, указваща посоката, в която вярващите се обръща, когато се моли.

ПЕЧАТЪТ НА СУЛЕЙМАН: Пръстенът с печат, с чиято помощ Сулейман контролирал джиновете, подарен на рода Нахид и по-късно откраднат от Кахтаните. Носителят на пръстена на Сулейман може да обезвреди всяка магия.

РАКЯТ: Движенията и думите по време на молитва.

ТАЛВАР: Агниваншийски меч.

„ТАНЗИМ“: Народна фундаменталистка организация в Девабад, които се борят за правата на шафитите и за религиозни реформи.

УЛЕМА: Общо название на учените в Мюсюлманския свят.

ФАДЖР: Зазоряване/молитва по зазоряване.

ХАМАМ: Обществена баня.

ЧАДОР: Дълго до земята покривало, изработено от полукръгло парче плат, което се намята през главата и се носи от жените деви.

ШАФИТ: Хора със смесена кръв на човеци и джинове.

ШЕЙХ: Религиозен учител/лидер.

НАХРИ

Той беше лесна мишена.

Нахри се усмихна зад воала си, гледайки как двамата мъже се разправят, докато се приближават към дюкяна ѝ. По-младият хвърли притеснен поглед по улицката, докато по-възрастният – нейният клиент – се потеше в хладния утринен въздух. Ако не се брояха двамата мъже, улицката беше пуста; правоверните вече бяха повикани за фаджр и всички, които бяха достатъчно вярващи за обществена молитва (не че в нейния квартал имаше много такива), се бяха събрали в малката джамия в края на улицата.

Нахри потисна прозявката си. Не беше от онези, които стават за сутрешна молитва, ала клиентът ѝ беше избрал този ранен час и бе платил щедро за дискретността. Тя ги огледа изпитателно, докато се приближаваха, забелязвайки светлите им лица и кройката на скъпите им палта. Турци, предположи. По-възрастният може би дори беше паша, един от малцината, които не бяха избягали от Кайро след нашествието на франките. Заинтригувана, Нахри скръсти ръце над черната си абая. Нямаше много турски клиенти; те бяха прекалено високомерни за това. Всъщност, когато не воюваха помежду си за Египет, единственото, за което франките и турците като че ли бяха съгласни, бе, че египтяните не могат да се управляват сами. Опазил ни бог. Не беше като египтяните да бяха наследници на велика цивилизация, чиито внушителни паметници все още осейваха земята. О, не. Те бяха селяни; суеверни глупаци, които ядяха твърде много боб.

Е, тази суеверна глупачка се кани здравата да ви оскубе,

така че обиждайте на воля. Нахри се усмихна, докато мъжете се приближаваха.

Поздрави ги топло и ги вкара в малкия си дюкян, поднасяйки на по-възрастния горчив чай от смачкани семена от сминдух и нарязани на едро листа от мента. Той го изпи на един дъх, но Нахри не бързаше, докато гадаеше по листата, мъморейки и напявайки тихичко на родния си език, който двамата със сигурност не знаеха: език, за който дори тя нямаше име. Колкото повече се бавеше, толкова по-отчаян щеше да става той. По-лековерен.

В дюкяна беше горещо; въздухът между тъмните шалове, които Нахри провесваше на стените, за да създаде уединение на клиентите си, бе натежал от миризмата на горено кедрово дърво, пот и евтиния жълт восък, който тя пробутваше за тамян. Клиентът ѝ си играеше нервно с ръба на палтото си, а по червендалестото му лице се стичаше пот и мокреше бродиранията му яка.

По-младият мъж се намръщи.

– Това е глупаво, братко – прошепна той на турски. – Лекарят каза, че ти няма нищо.

Нахри скри тържествуващата си усмивка. Значи, бяха турци. Не очакваха тя да ги разбере (вероятно предполагаша, че една египетска улична лечителка едва говори и правилен арабски), ала Нахри владееше турски така, както и родния си език. Също като арабски и иврит, книжовен персийски, венецианския на висшите класи и крайбрежен суахили. През двайсетината години на живота си, все още не беше срещнала език, който да не разбере незабавно.

Само че не беше нужно турците да знаят това, така че не им обърна внимание, преструвайки се, че изучава утайката в чашата на пашата. Най-сетне въздъхна, при което воалът ѝ изпърха пред устните по начин, който привлече вниманието на двамата мъже, и пусна чашата на пода.

Тя се счупи, както и трябваше, и пашата ахна.

– В името на Всемогъщия! Лошо е, нали?

Нахри вдигна поглед към него, примигвайки лениво с черните си очи с дълги ресници. Беше пребледнял и тя почака за миг, за да чуе ударите на сърцето му. Бяха бързи и неравномерни от страх, но тя усети че изпраща здрава кръв по тялото му. Дъхът му беше чист от болест, а в тъмните му очи имаше бистрота, която не можеше да бъде сбъркана. Въпреки посивяващите нишки в брадата му (неумело скрити с помощта на къна) и окръгления корем, той не страдеше от нищо по-сериозно от излишък на богатство.

Тя на драго сърце щеше да му помогне с това.

– Толкова съжалявам, господине. – Нахри побутна назад малката платнена кесийка, преценявайки с бързи пръсти колко дирхама има вътре. – Моля ви, вземете си парите.

Пашата се ококори.

– Какво? – извика. – Защо?

Нахри сведе очи.

– Има неща, които не са по силите ми – прошепна тя.

– О, господи... чу ли я, Арслан? – Пашата се обърна към брат си със сълзи в очите. – Ти каза, че съм луд! – заяви обвинително, преглъщайки един хлип. – А ето че ще умра! – Той зарови глава в ръцете си и зариде, докато Нахри броеше златните пръстени по пръстите му. – С такова нетърпение очаквах да се ожения...

Арслан я стрелна с подразнен поглед, преди отново да се обърне към пашата.

– Стегни се, Кемал – изсъска той на турски.

Пашата избърса очите си и вдигна очи към Нахри.

– Не, трябва да има нещо, което можеш да направиш. Носи се мътва... Хората говорят, че си накарала едно сакато момче да проходи само като си го *погледнала*. Убеден съм, че можеш да ми помогнеш.

Нахри се облегна назад, прикривайки удоволствието си. Нямаше представа за кое сакато момче говори, но слава на Бога, това със сигурност щеше да помогне на репутацията ѝ.

Сложи ръка на сърцето си.

– О, господине, натъжава ме, че трябва да поднеса такава новина. И като си помисля за скъпата ви булка, лишена от такова щастие.

Раменете му се тресяха, докато ридаеше. Нахри го изчака да стане още по-истеричен, възползвайки се от възможността да оцени дебелиите златни халки, опасващи китките и врата му. Прекрасен гранат, красиво шлифован, бе забоден в тюрбана му.

Най-сетне каза:

– Може би има нещо, но... не. – Тя поклати глава. – Няма да се получи.

– Какво? – извика пашата, сграбчвайки тясната маса. – Моля те, готов съм на всичко!

– Ще бъде много трудно.

Арслан въздъхна.

– И бас държа, че е скъпо.

О, сега говориш арабски? Нахри му се усмихна сладко-сладко, знаейки, че воалът ѝ е достатъчно фин, та лицето ѝ да се вижда.

– Цените ми са справедливи, уверявам ви.

– Замълчи, братко – сопна се пашата, намръщвайки се на другия мъж, след което отново погледна Нахри с решително лице.

– Казвай.

– Не е сигурно – предупреди го тя.

– Трябва да опитам.

– Вие сте храбър мъж. – Нахри остави гласа си да потрепери. – Вярвам, че злочестината ви се дължи на уроки. Някой ви завижда, господине. И кой не би ви завидял? Мъж с вашето богатство и красота може да привлече единствено завист. Навярно дори някой съвсем близък... – Погледът, който хвърли към Арслан, беше кратък, но достатъчен, за да накара бузите му да почервенеят. – Трябва да прочистите дома си от мрака, който завистта е внесла в него.

– Как? – Гласът на пашата беше приглушен и нетърпелив.

– Първо трябва да обещаете да следвате инструкциите ми съвсем точно.

– Разбира се!

Нахри се приведе напред, съсредоточена.

– Сдобийте се с микстура от една част амбра и две части кедрово масло, добро количество. Вземете ги от Якуб, от аптеката надолу по уличката. Неговата стока е най-качествена.

Пашата изглеждаше изненадан.

– Якуб?

– Айуа¹. Поискайте и стрита кора от зелен лимон и орехово масло.

Арслан гледаше брат си с неприкрито недоверие, ала в очите на пашата грейна надежда.

– А после?

– Именно тук може да стане трудно, но, господине... – Нахри докосна ръката му и той потрепери. – Трябва да следвате инструкциите ми съвсем точно.

– Да. Кълна се във Всемиловичия.

– Домът ви трябва да бъде пречистен, а това може да стане само ако бъде изоставен. Цялото ви семейство трябва да го напусне – животни, слуги, всички. В продължение на седем дни в него не бива да има жива душа.

– Седем дни! – възкликна той, а после понижи глас, виждайки неодобрението в очите ѝ. – И къде ще отидем?

– Воазиса във Фаюм. – Арслан се изсмя, но Нахри продължи: – Отидете при предпоследния по големина извор по залез-слънце с най-малкия си син – каза тя със суров глас. – Напълнете с

¹ „Да“ на разговорен египетски арабски. – Б. пр.

вода кошница, направена от местна тръстика, и изречете три пъти аята за престола¹ над нея, след което я използвайте, за да се миете. Мацнете вратите си със смеската от амбра и масло, преди да тръгнете, и докато се върнете, от завистта няма да е останала и следа.

– Фаюм? – прекъсна я Арслан. – За бога, момиче, дори ти несъмнено знаеш, че има война? Нима мислиш, че Наполеон ще остави когото и да било от нас да напусне Кайро, за да отиде на някакъв безполезен поход в пустинята?

– *Замълчи!* – Пашата удари с юмрук по масата, преди отново да се обърне към Нахри. – Подобно нещо обаче ще бъде трудно.

Нахри разпери ръце.

– Бог ще се погрижи.

– Да, разбира се. Значи, Фаюм – заяви той, придобивайки решителен вид. – И тогава сърцето ми ще бъде изцелено?

Нахри помълча за миг; тревожеше се за сърцето си?

– Ако е рекъл Бог, господине. Нека новата ви съпруга слага стритата лимонова кора и маслото във вечерния ви чай в продължение на един месец.

Смеската нямаше да стори нищо за несъществуващия му сърдечен проблем, но може би дъхът му щеше да бъде по-приятен за булката му. Нахри пусна ръката му.

Пашата примига, сякаш освободен от заклинание.

– О, благодаря ти, драга, благодаря ти. – Отново ѝ побутна кесийката с жълтици, а после свали масивен златен пръстен от кутрето си и ѝ подаде и него. – Бог да те благослови.

– Нека бракът ви бъде плодотворен.

Пашата се изправи тежко на крака.

– Трябва да те попитам, дете, откъде са хората ти? Акцентът ти е от Кайро, но в очите ти има нещо... – Той не довърши.

Нахри стисна устни; ненавиждаше, когато я питаха за произхода ѝ. Макар да не беше онова, което мнозина биха нарекли красива (годините живот на улицата я бяха направили далеч по-слаба и мръсна, отколкото мъжете харесваха обикновено), ясните ѝ очи и остролицето обикновено предизвикваха втори поглед. И именно този втори поглед, който разкриваше косата ѝ с цвят на дълбока нощ и необикновено черните ѝ очи – *нестествено* черни, както бе чувала да казват – именно той порождаше въпроси.

¹ Един от най-известните аяти (стих от Корана), който говори за могъществото на Аллах, с когото нищо и никой не може да се сравнява. – Б. пр.

– Аз съм толкова египтянка, колкото и самият Нил – увери го.
– Разбира се. – Той докосна челото си. – Остани си с мир. – каза и се наведе, за да излезе.

Арслан се задържа миг по-дълго; Нахри усещаше погледа му, докато прибираше възнаграждението си.

– Давай си сметка, че току-що извърши престъпление, нали? – попита я остро.

– Моля?

Той пристъпи по-близо.

– Престъпление, глупачке. Магьосничеството е престъпление според османските закони.

Беше по-силно от нея; Арслан бе просто последният от дълга поредица надут турски сановници, с които се бе налагало да се оправя, докато растеше в Кайро под османска власт.

– Е, предполагам, имам късмет, че сега франките са на власт.

Беше грешка. Лицето му начаса почервения. Вдигна ръка и Нахри потръпна, а пръстите ѝ се склжиха инстинктивно около пръстена на пашата. Един остър ръб се вряза в дланта ѝ.

Той обаче не я удари. Вместо това се изплю в краката ѝ.

– Бог ми е свидетел, крадлива вещице... когато прочистим Египет от французите, изметта като теб ще бъдат следващите, с които ще се разправим. – И с един последен, изпълнен с омраза поглед, той си тръгна.

Нахри си пое дъх на пресекулки, докато гледаше как карачите се братя се изгубват в полумрака на ранното утро, на път към дюкяна на Якуб. Не заплахата обаче я беше накарала да се сепне, а хъхренето, което бе чула, когато той изкрещя, металическият мирис на кръв във въздуха. Болен дроб, охтика, може би дори злокачествена маса. Все още нямаше външни признаци, но скоро...

Арслан с основание я подозираше: с брат му всичко беше наред. Той обаче нямаше да доживее да види как сънародниците му си възвръщат нейната родина.

Тя разпусна юмрук. Раната на дланта ѝ вече заздравяваше, ивица нова мургава кожа се показваше под кръвта. Нахри я погледа в продължение на един дълъг миг, а после въздъхна и се върна в дюкяна си.

Смъкна заплетеното си покривало за глава и го направи на топка. *Глупачка. Знаеш, че не бива да си изпускаш нервите с мъже като този.* Не се нуждаеше от още врагове, особено не и такива, които можеха да разположат стражи около къщата на пашата, докато той е във Фаюм. Онова, което ѝ беше платил днес, бе нищо в сравнение с онова, което би могла да открад-

не от празната му вила. Нямаше да открадне твърде много – занимаваше се с това достатъчно отдавна, за да не се поддава на изкушението да прекали. Ала някое и друго бижу, вината за което би могло да бъде приписана на разсеяна съпруга или прислужница с непослушни пръсти? Дрънкулки, които не биха означавали нищо за пашата, а тя би могла да плати наема си за един месец? Тях би взела.

Ругаейки тихо, Нахри отметна спалната си постелка и извади няколко тухли от пода. Пусна монетите и пръстена на пашата в плитката дупка, мръщейки се на оскъдните си спестявания.

Не е достатъчно. Никога няма да бъде достатъчно.

Върна тухлите на мястото им, пресмятайки колко още ѝ трябва, за да плати наема и подкупите за този месец, раздутиите разходи по все по-неприятната ѝ професия. Цифрата постоянно нарастваше, отдалечавайки все повече мечтите ѝ за Истанбул и учител, за почтена търговия и истинско лечителство вместо тези „магически“ глупости.

Сега обаче нямаше какво да направи, а Нахри не беше от тези, дето ще вземат да си хабят времето за печелене на пари, за да оплакват съдбата си. Изправи се, увивайки една смачкана кърпа за глава около разрошените си къдрици, и взе амулетите, които беше изработила за барзанските жени, както и лапата за касапина. По-късно трябваше да се върне, за да се приготви за зара, ала сега трябваше да се види с някой много по-важен.

* * *

Аптеката на Якуб се намираше в края на уличката, свряна между една полусрутена сергия за плодове и пекарна за хляб. Никой не знаеше какво бе накарало възрастния еврейски фармацевт да се установи в такова западнало място. Повечето хора, които живееха на нейната уличка, бяха отчаяни: проститутки, наркомани и боклукчии. Якуб се беше нанесъл тихичко преди няколко години, настанявайки семейството си на горните етажи на най-чистата постройка. Съседите се разприказваха, пръскайки слухове за дългове от хазарт и пианство, или още по-мрачни обвинения, че синът му бил убил мюсюлманин, или пък че Якуб бил вземал кръв и течности от полумъртвите наркомани от уличката. Нахри мислеше, че всичко това са глупости, но не смееше да попита. Не задаваше въпроси за миналото му, а той не питаше как една бивша джебчийка може да диагностицира болести по-добре от личния лечител на султа-

на. Странното им партньорство почиваше върху избягването на тези две теми.

Влезе в аптеката, заобикаляйки бързо очуканото звънче, целящо да оповести появата на клиенти. Претъпкан с какво ли не и невъобразимо хаотичен, дюкянът на Якуб беше любимото ѝ място на света. Най-разнообразни дървени полици, отрупани с прашни стъкленици, мънички тръстикови кошници и напукани керамични делви покриваха стените. Нанизани сушени билки, животински части и предмети, които тя не можеше да определи, висяха от тавана, докато амфори от бяла глина се бореха за малкото пространство на пода. Якуб познаваше стоката си като петте си пръста и да слуша разказите му за древни магии или индийските земи на лютивите подправки я пренасяше в светове, които едва можеше да си представи.

Аптекарят се беше навел над работната си маса и приготвяше смеска, от която се носеше остра, неприятна миризма. Нахри се усмихна при вида на стареца с още по-старите му инструменти. Само хаванчето изглеждаше така, сякаш бе от времето на Салах ад-Дин.

– Сабах ал-хаир – поздрави го тя.

Якуб издаде стреснат звук и изправи глава, удряйки челото си в един наниз чесън.

– Сабах ал-нуур.¹ Не може ли да вдигнеш някакъв шум, когато влизаш. Изкара ми акъла.

Нахри се ухили.

– Приятно ми е да те изненадвам.

Якуб изпръхтя.

– Да се промъкваш тайно и да ме стряскаш, искаш да кажеш. С всеки изминал ден все повече заприличваш на дявола.

– Ама че нелюбезна забележка за някой, благодарение на когото тази сутрин спечели малко състояние.

Нахри се отгласна от тезгяха, за да седне отгоре му.

– Състояние? Така ли наричаш двама карази се османски сановници, заблъскали по вратата ми призори. Жена ми замалко да получи удар.

– Ами купи ѝ някое бижу с парите.

Якуб поклати глава.

– И амбра! Късмет имаш, че изобщо ми се намираше! Какво, не можа да го убедиш просто да боядиса вратата си в разтопено злато?

¹ Добро утро; Добро да бъде (арабски). – Б. пр.

Нахри сви рамене и като взе едно от бурканчетата до лакътя му, го подуши леко.

– Изглеждаха така, сякаш могат да си го позволят.

– По-младият имаше доста неща да каже за теб.

– Е, не може да угодиш на всички.

Нахри взе друг буркан, докато гледаше как той добавя няколко ядки от лаково дърво в хаванчето си.

Якуб остави с въздишка чукалото и протегна ръка за буркана, който тя му върна неохотно.

– Какво приготвяш?

– Това? – Той отново се залови да стрива ядките. – Лапа за жената на общаря. Вие ѝ се свят.

Нахри го погледа още миг.

– Това няма да помогне.

– Нима? Кажи ми отново, доктор Нахри, при кого се обучава?

Нахри се усмихна; Якуб ненавиждаше, когато тя правеше така. Отново се обърна към полиците, оглеждайки се за познатото гърненце. В аптеката цареше бъркотия, хаос от ненадписани бурканчета и продукти, които сякаш сами се местеха.

– Бременна е – каза през рамо и взе една стъкленица с ментово масло, бутайки паяка, който пълзеше отгоре ѝ.

– Бременна? Съпругът ѝ не каза нищо.

Нахри побутна стъкленицата към него и добави безформен корен от джинджирил.

– Рано е. Вероятно все още не знаят.

Якуб я изгледа остро.

– Но ти знаеш?

– В името на Всемиловичия, нима ти не знаеш? Тя повръща достатъчно шумно, за да събуди Шейтана¹, проклет да бъде. С мъжа си имат шест деца. Човек би си помислил, че досега би трябвало да знаят признаците. – Усмихна се, опитвайки се да го убеди. – Направи ѝ чай от тези.

– Не съм я чул.

– Е, дядо, ти и мен не ме чу да влизам. Може би причината е в твоите уши.

Якуб побутна хаванчето настрана, сумтейки недоволено, и се обърна към задния ъгъл, където държеше спечеленото.

– Ще ми се да престанеш да се правиш на Моше бен Маймон² и да си намериш съпруг. Все още не си твърде стара.

¹ В ислямската митология аналог на Дявола. – Б. пр.

² Известен еврейски философ, лекар и равин. – Б. пр.

Той извади сандъка; пантите изскърцаха, когато повдигна очукания капак.

Нахри се засмя.

– Ако можеш да намериш някой, който е съгласен да се омъжи за такава като мен, ще вземеш занаята на всички сватовници в Кайро. – Тя зарови из сбирщината книги, рецепти и стъкленици на тезгяха, търсейки малката емайлова кутийка, в която Якуб държеше сусамовите бонбони за внуците си; най-сетне я откри под един прашен тефтер. – Освен това – продължи, вземайки си два бонбона – нашето партньорство ми харесва.

Той ѝ подаде малка кесия. По тежестта ѝ Нахри разбра, че вътре има повече от обичайния ѝ дял. Понечи да възрази, но той я прекъсна.

– Стой настрана от мъже като тях, Нахри. Опасно е.

– Защо? Сега франките са на власт. – Задъвка бонбона, обезта от внезапно любопитство. – Вярно ли е, че жените на франките се разхождат голи по улиците?

Аптекарят поклати глава, свикнал с нейните неуместни приказки.

– Френски, дете, не франкски. И Бог да те пази от това да чуваш подобна порочност.

– Абу Тала казва, че предводителят им имал кози крака.

– Абу Тала да си гледа поправянето на обувки... И недей да сменяш темата – рече той подразнено. – Опитвам се да те предупредя.

– Да ме предупредиш? Защо? Никога не съм дори разговаряла с някой от франките.

Не че не се беше опитвала. Пробвала бе да продаде някой от амулетите си на малцината френски войници, които беше срещнала, и те до един се бяха отдръпнали така, сякаш беше някаква змия, правейки пренебрежителни забележки за дрехите ѝ на странния си език.

Якуб впи очи в нейните.

– Ти си млада – каза тихо. – Нямах представа какво се случва с хора като нас по време на война. Хора, които са различни. Трябва да държиш главата си наведена. Или още по-добре, да се махнеш. Какво стана с онези твои планове за Истанбул?

След като преброи спестяванията си тази сутрин, дори самото споменаване на града бе достатъчно, за да я изпълни с горчивина.

– Нали каза, че било глупаво – напомни му. – Че никой лекар не би взел жена за чирак.

– Можеш да станеш акушерка. Вече си изразждала бебета.

Би могла да отидеш на изток, далече от тази война. Бейрут може би.

– Звучиш така, сякаш нямаш търпение да се отървеш от мен. Якуб докосна ръката ѝ, кафявите му очи бяха загрижени.

– Нямам търпение да те видя *в безопасност*. Нямаш нито семейство, нито съпруг, които да се грижат за теб, да те защитят, да...

Нахри настръхна.

– И сама мога да се грижа за себе си.

– ... Да те *съветват* да не правиш опасни неща – довърши той, измервайки я с поглед. – Неща като това да провеждаш зарове.

А! Нахри потръпна.

– Надявах се, че няма да научиш за тях.

– Значи, си глупачка. Не бива да се замесваш в тази южняшка магия. – Той махна с ръка зад нея. – Дай ми една тенекия.

Нахри взе една от лавицата и му я подхвърли малко по-силно, отколкото беше необходимо.

– В това няма никаква „магия“ – отвърна. – Безвредно е.

– Безвредно! – изсумтя Якуб, докато пълнеше тенекиената кутия с чай. – Чувал съм слухове за тези зарове... кръвни жертвоприношения, опити за прогонване на джинове...

– Целта не е да бъдат *прогонени* – поправи го Нахри нехайно. – По-скоро опит за сключване на мир.

Той се взря в нея с изражение на безкрайно раздразнение.

– Не би трябвало да се опитваш да правиш каквото и да било с джинове! – Поклати глава и като затвори капака на кутията, втри горещ восък по ръбовете. – Играеш си с неща, които не разбираш, Нахри. Това не са твоите традиции. Ако не внимаваш, някой демон ще грабне душата ти.

Нахри бе странно трогната от неговата загриженост – само като си помислеше, че едва преди няколко години той я беше отхвърлил като измамница с черно сърце.

– Дядо – започна, опитвайки се да звучи по-уважително. – Недей да се тревожиш. Няма никаква магия, кълна се. – Виждайки съмнението върху лицето му, реши да бъде по-откровена. – Всичко това са глупости. Няма никаква магия, никакви джинове, никакви духове, които чакат, за да ни изядат. Достатъчно отдавна правя номерата си, за да знам, че нищо от това не е истинско.

Той помълча за миг.

– Нещата, които съм те виждал да правиш...

– Може би просто съм по-добра мошеничка от останалите –

прекъсна го Нахри, надявайки се да уталожи страха, който видя върху лицето му. Не биваше да подплаши единствения си приятел просто защото притежаваше няколко странни умения.

Той поклати глава.

– Джинове все пак съществуват. И демони. Дори учените казват така.

– Е, учените грешат. Досега никой дух не се е опитал да ме нападне.

– Това е ужасно арогантно, Нахри. Богохулно дори. – Якуб изглеждаше стреснат. – Само един глупак би говорил по този начин.

Нахри вирна предизвикателно брадичка.

– Джиновете не съществуват.

Той въздъхна.

– Никой не може да каже, че не се опитам. – Побутна тенекиената кутия към нея. – Дай го на обущаря, когато си тръгнеш.

Нахри се оттласна от масата.

– Утре ще правиш опис на стоките си, нали?

Може и да беше арогантна, но рядко пропускаше възможност да научи повече за аптеката. Благодарение на познанията на Якуб собствените ѝ способности в лечението бяха напреднали сериозно.

– Да, но ела рано. Чака ни много работа.

Тя кимна.

– А сега върви да си купиш шишче. – Якуб кимна към кесията. – Кожа и кости си. Джиновете ще искат нещо повече за хапване, ако дойдат за теб.

* * *

Докато Нахри стигне в квартала, където щеше да се състои зарът, слънцето вече потъваше зад множеството каменни минарета и къщи от пръстени тухли. Потъна зад далечната пустиня и niskият глас на един мюезин призова правоверните на вечерна молитва. Нахри поспря, дезориентирана за миг от липсата на светлина. Кварталът се намиреше в южната част на Кайро, сгушен между останките на древните хълмове на Фустат и Мукатам, и не беше място, което ѝ беше добре познато.

Пилето, което носеше, се възползва от разсейването ѝ, за да я скрие в ребрата, и Нахри изруга, докато минаваше покрай слаб мъж, който балансираше дъска с хляб на главата си, избягвайки на косъм сблъсък с групичка кискащи се дечурлига. Проправи си път между увеличаващата се купчина обувки

пред една и бездруго пълна до пръсване джамия. Кварталът беше претъпкан; френското нашествие почти не бе намалило притока на хора, които прииждаха в Кайро от провинцията. Новодошлите пристигаха само с дрехите на гърба си и традициите на своите предшественици: традиции нерядко обявявани за греховни от някои от по-раздразнените имами на града.

Заровете определено бяха обявени за такива. Също като магиите, мнозина в Кайро вярваха в обладаването от духове; те бяха виновни за какво ли не – от помятането на млада булка до деменцията на старица. Церемониите зар целяха да умиловат духа и да изцелят болната жена. И макар че Нахри не вярваше в обладаване от духове, кошницата с монети и безплатното ядене, които получаваше кодията – жената, водеща церемонията, – бяха прекалено съблазнителни, за да се откаже от тях. И след като тайничко беше наблюдавала редица такива церемонии, бе започнала сама да води своя собствена, крайно съкратена версия.

Тази вечер щеше да води третия си зар. Беше се срещнала с една от лелите на засегнатото момиче миналата седмица и се беше съгласила да проведе церемонията в един изоставен двор близо до дома им. Докато пристигне, музикантките й, Шамс и Рана, вече я чакаха.

Нахри ги поздрави топло. Дворът беше преметен и чист и в средата му беше сложена тясна маса, покрита с бял плат. В двата й края имаше бакърени подноси, отрупани с бадеми, портокали и фурми. Беше се събрала немалка групичка хора, женските роднини на момичето, както и десетина любопитни съседки. Макар всички да изглеждаха бедни, никой не смееше да дойде на зар с празни ръце. Печалбата щеше да си я бива.

Нахри кимна на две момиченца. Все още достатъчно малки, та всичко това да им се струва страшно вълнуващо, те се втурнаха към нея с нетърпеливи личица. Нахри коленичи и сложи пилето, което носеше, в ръцете на по-голямото момиченце.

– Дръж го здраво, става ли? – помоли Нахри.

Момиченцето кимна с важен вид и Нахри подаде кошницата на другото. То беше същинско съкровище – с големи тъмни очи и къдрава коса, прибрана на рошави плитки. Никой не би могъл да му устои. Нахри намигна.

– Погрижи се всички да пуснат нещо в кошницата.

Подръпна една от плитките му и отпрати момиченцата с махване на ръка, преди да насочи вниманието си към причината да бъде тук.

Името на болната беше Басима. Изглеждаше на около два-

найсет години и беше облечена в дълга бяла рокля. Нахри загледа как една по-възрастна жена се опитва да завърже бял шал около косата ѝ. Басима се съпротивляваше; очите ѝ бяха обезумели, ръцете ѝ се размахваха необуздано. Нахри видя, че връхчетата им бяха зачервени и разранени, там, където беше изгризала ноктите си. Страх и тревога струяха от кожата ѝ, черни струйки от каял¹ се стичаха по бузите ѝ там, където се беше опитала да го изтрие от очите си.

– Моля те, обич моя – умоляваше я по-възрастната жена, майка ѝ. Приликата беше очевидна. – Просто се опитваме да ти помогнем.

Нахри коленичи пред тях и улови ръката на Басима. Момичето застина, единствено очите му се стрелкаха напред-назад. Нахри я издърпа нежно на крака. Събралите се притихнаха, когато Нахри положи длан върху челото на Басима.

Нахри не би могла да обясни начина, по който усещаше болестите и ги лекуваше – не повече, отколкото можеше да обясни как работят очите и ушите ѝ. Уменията ѝ бяха част от нея толкова отдавна, че просто бе престанала да си задава въпроси за съществуването им. Отнело ѝ бе години като дете (както и редица болезнени уроци), преди изобщо да осъзнае колко бе различна от хората около нея; като да бъде единствената зряща в свят на слепци. А и уменията ѝ бяха толкова естествени, толкова органични, че ѝ беше невъзможно да мисли за тях като за нещо необичайно.

У Басима имаше нещо нестабилно; умът ѝ бе жив и искрящ под пръстите на Нахри, ала насочен погрешно. *Съсипан*. Ненавиждаше това колко лесно думата изникна в ума ѝ, ала знаеше, че не може да стори почти нищо за момичето, освен да го успокои за известно време.

Трябваше да изиграе добро представление... иначе нямаше да ѝ платят. Отметна шала от лицето на момичето, усетила, че то се чувства пленено. Басима стисна единия му край в юмрука си и го разлюля, приковала очи в лицето на Нахри.

Нахри се усмихна.

– Можеш да го задържиш, ако искаш, скъпа. Ще се позабавляваме заедно, обещавам ти. – Повиши глас и се обърна към събралите се наоколо. – Прави бяхте да ме повикате. В нея има дух. Силен дух. Но ние можем да го успокоим, нали? Да сключим щастлив съюз между двамата?

Тя намигна и даде знак на музикантките си.

¹ Традиционен молив за очи, датиращ още от Древен Египет. – Б. пр.

Шамс подхвана яростен ритъм на своята тарамбука. Рана засвири на свирката си, подавайки на Нахри едно дайре – единственият инструмент, на който тя можеше да свири, без да се изложи напълно.

Нахри го удари в бедрото си.

– Ще попея на духовете, които познавам – обясни над музиката, макар че малко бяха жените от Юга, които не знаеха какво представлява един зар. Лелята на Басима взе един мангал, разнасяйки облаци от димящ тамян над тълпата. – Когато духът чуе песента, ще я направи раздразнителна и ще можем да продължим.

Рана засвири на свирката си, а Нахри заудря дайретото; раменете ѝ се подрусваха, ресните по ръба на шала ѝ се полюшваха с всяко нейно движение. Запленена, Басима я последва.

– О, духове, умоляваме ви! Умоляваме ви и ви почитаме! – пеше Нахри тихо, така че гласът ѝ да не се прекърши. Истинските кодии бяха обучени певици, нещо, което изобщо не можеше да се каже за нея. – Я, амир кадим ел Хинд! О, велики принце, присъедини се към нас!

Започна с песента на индийския принц и продължи с тази на морския султан, а после на великия Карийн, а музиката се променяше с всяка песен. Беше се погрижила да научи думите, ако не и значението им; не се безпокоеше особено за произхода на подобни неща.

С всяка следваща песен Басима се оживяваше все повече, крайниците ѝ се отпуснаха, напрегнатите линии на лицето ѝ се изгладиха. Полюляваше се с по-малко усилие, отмятайки косата си, докато се усмихваше тихичко на себе си. Нахри я докосваше всеки път, щом минеше покрай нея, усещайки размътените части на ума ѝ, придърпвайки ги по-близо, за да успокои неспокойното момиче.

Групата си я биваше: хората бяха пълни с енергия и увлечени в случващото се. Неколцина от жените се изправиха, пляскайки с ръце, и се включиха в танца. Често ставаше така; тези церемонии бяха колкото опит да се справят със създаващи неприятности джинове, толкова и повод за събиране. Майката на Басима наблюдаваше лицето на дъщеря си с надежда. Двете момиченца стискаха съкровищата си, подскачайки нагоре-надолу от вълнение, а пиленето цвърчеше възмутено.

Музикантките ѝ като че ли също се забавляваха. Шамс изведнъж заудря тарамбуката си по-бързо и Рана я последва, подхващайки печална, почти разстройваща мелодия на свирката си.

Нахри удряше дайрето, вдъхновена от настроението на събралите се. Усмихна се широко; може би бе време да им предложи нещо различно.

Затвори очи и затананика. Не знаеше името на родния си език; езика, който несъмнено бе споделяла с отдавна починалите си или забравени родители. Той бе единствената следа от произхода ѝ, с която разполагаше, и от дете все дебнеше да го чуе, подслушвайки разговорите на чуждоземни търговци, смесвайки се с многоезичните учени пред университета „Ал-Азхар“¹. Мислейки си, че наподобява иврит, веднъж тя бе казала няколко думи на него пред Якуб, но той категорично бе отрекъл каквато и да било прилика, добавяйки, без да е необходимо, че хората му и така си имали достатъчно неприятности, без и тя да бъде една от тях.

Ала Нахри знаеше, че езикът ѝ звучи необикновено и загадъчно. Съвършено за един зар. Учуди се, че досега не ѝ беше хрумвало да го използва.

Въпреки че би могла да изпее списъка си за пазаруване и никой не би разбрал, тя се придържаше към песните за зар, превеждайки от арабски на родния си език.

– Сах, афшин е-дев... – започна. – О, воин на джиновете, умоляваме те! Присъедини се към нас, успокой огньовете в ума на това момиче. – Тя затвори очи. – О, воине, ела при мен! Вак!

Капчица пот се търкулна по слепоочието ѝ. В двора стана неприятно топло, притискащата се тълпа и пращането на огъня започнаха да ѝ идват в повече. Държеше очите си затворени и се полюляваше, оставяйки движението на кърпата около главата ѝ да вее на лицето ѝ.

– Велики пазителю, ела и ни защити. Бди над Басима, сякаш...

Ниско ахване я стресна и тя отвори очи. Басима беше престанала да танцува; крайниците ѝ бяха замръзнали, стъкленият ѝ поглед беше прикован в нея. Очевидно уплашена, Шамс пропусна един удар на тарамбуката си.

Боейки се да не изгуби множеството, Нахри удари дайрето в бедрото си, молейки се безмълвно Шамс да последва примера ѝ. Усмихна се на Басима и взе кандилото с тамян, надявайки се мускусната миризма да я накара да се отпусне. Може би беше време да приключват.

– О, воине – запя тя по-тихо, връщайки се към арабския. – Ти ли си този, който спи в ума на нежната ни Басима?

¹ Университетът в Кайро, вторият най-стар университет в света, който съществува и до днес. – Б. пр.

Басима потръпна; пот се лееше по лицето ѝ. Дошла по-близо, Нахри видя, че празното изражение в очите ѝ бе изместено от нещо, което повече приличаше на страх. Мъничко стресната, тя посегна към ръката на момичето.

Басима примига и очите ѝ се присвиха, приковавайки се в Нахри с почти свирепо любопитство.

КОЯ СИ ТИ?

Нахри пребледня и пусна ръката ѝ. Устните на Басима не бяха помръднали, ала тя чу въпроса така ясно, сякаш бе изкрещан в ухото ѝ.

А после мигът отмина. Басима тръсна глава, празното изражение се завърна, докато тя се мъчеше да затанцува отново. Сепната, Нахри направи няколко крачки назад. Студена пот изби по кожата ѝ.

Рана беше до рамото ѝ.

– Нахри?

– Чу ли това? – прошепна тя.

Рана повдигна вежди.

– Какво да съм чула?

Не ставай глупачка. Нахри поклати глава, чувствайки се не-лепо.

– Нищо. – След това повиши глас и се обърна към събралите се. – Всичката слава на Всемогъщия – каза, мъчейки се да не заеква. – О, войне, благодарим ти. – Даде знак на момичето, което държеше пилето. – Моля те, приеми приношението ни и бъди в мир със скъпата Басима.

С разтреперени ръце, тя вдигна пилето над една очукана каменна купа и прошепна молитва, преди да му пререже гърлото. Кръв шурна в купата, оплисквайки краката ѝ.

Лелята на Басима отнесе пилето, за да бъде сготвено, ала работата на Нахри далеч не бе свършила.

– Сок от тамаринд за госта ни – поиска тя. – Джиновете обичат киселото.

Заповяда си да се усмихне и опита да се отпусне.

Шамс донесе малка чаша, пълна с тъмния сок.

– Добре ли си, кодия?

– Слава на Бога – отвърна Нахри. – Просто съм уморена. Ще раздадеш ли храната с Рана?

– Разбира се.

Басима все още се полюляваше; очите ѝ бяха притворени, върху лицето ѝ играеше унесена усмивка.

– Пий, дете. – Нахри ѝ подаде чашата. – Това ще достави удоволствие на твоя джин.

Момичето стисна чашата, разливайки поне половината от сока по лицето си. Направи жест към майка си, издавайки нисък, гърлен звук.

– Да, хабибти¹.

Нахри помилва косата ѝ, опитвайки се да я успокои. Детето все още беше нестабилно, ала умът му като че ли не беше толкова трескав. Един Бог знаеше колко дълго щеше да трае това. Даде знак на майка ѝ да се приближи и сплете ръцете им.

В очите на по-възрастната жена имаше сълзи.

– Излекувана ли е? Джинът ще я остави ли на мира?

Нахри се поколеба.

– Сега и двамата са доволни, но джинът е силен и вероятно е с нея от раждането ѝ. За едно толкова крехко създание... – Тя стисна ръката на Басима. – За нея вероятно е било по-лесно да се подчини на желанията му.

– Какво означава това? – Гласът на другата жена се прекърши.

– Състоянието на дъщеря ти е по Божията воля. Джинът ще я пази в безопасност, ще ѝ даде богат вътрешен живот – излъга Нахри, надявайки се думите ѝ да донесат малко утеха на жената. – Грижи се и двамата да бъдат доволни. Нека остане с теб и съпруга ти, давайте ѝ да прави нещо с ръцете си.

– Тя... тя ще проговори ли някога?

Нахри извърна поглед.

– Ако е рекъл Бог.

По-възрастната жена преглътна, очевидно доловила неудобството на Нахри.

– Ами джинът?

Нахри се опита да измисли нещо лесно.

– Нека всяка сутрин пие сок от тамаринд... това ще му достави удоволствие. И я водете да се къпе в реката за първата джумуа², в първия петък на всеки месец.

Майката на Басима си пое дълбоко дъх.

– Бог знае най-добре – каза тихо, като че ли повече на себе си, отколкото на Нахри.

Нямаше обаче повече сълзи. Вместо това пред очите на Нахри, тя взе ръката на дъщеря си; вече изглеждаше по-примирена. Басима се усмихна.

Думите на Якуб се промъкнаха в сърцето на Нахри при тази трогателна гледка. *Нямаш нито семейство, нито съпруг, които да се грижат за теб, да те защитят...*

¹ Скъпа (арабски). – Б. пр.

² В исляма – петъчната молитва. – Б. пр.

Тя се изправи.

– Извинете ме.

Като кодия нямаше друг избор, освен да остане, докато не поднесат яденето, кимайки учтиво, докато жените клюкарстваха, и опитвайки се да избегне една възрастна братовчедка, в чиито гърди усети да се разпростира злокачествена маса. Никога не се бе опитвала да излекува нещо такова и не мислеше, че е добра идея да пробва точно сега... макар че от това не ѝ беше по-лесно да преглътне гледката на усмихнатото лице на жената.

Церемонията вече беше на привършване. Кошницата ѝ беше пълна с най-различните монети, които се използваша в Кайро: очукани медни филси, няколко сребърни пари и един-единствен древен динар от семейството на Басима. Някои от жените бяха оставили дребни, евтини бижута, разменени за благословията, която тя би трябвало да им донесе. Нахри даде на Шамс и Рана по две пари и ги остави да вземат по-голямата част от бижутата.

Тъкмо завързваше шала около главата си и избягваше целувките на семейството на Басима, когато усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Достатъчно дълги години беше следила хора и на свой ред беше следена, за да не разпознае усещането. Вдигна очи.

От другия край на двора Басима се взираше в нея. Беше напълно неподвижна, крайниците ѝ бяха съвършено овладени. Нахри срещна погледа ѝ, изненадана от спокойствието на момичето.

Имаше нещо любопитно и преценяващо в тъмните очи на Басима. А после, в мига, в който Нахри го забеляза наистина, то изчезна. Момичето отново долепи длани и започна да се полюшва, танцувайки така, както Нахри му беше показала.